Käskjalg kuli sinna sarnase õõtsa kaugelt ja nii kuningapaar kõndis oli sarnased, misugune õhtune kuningapaar oli olnud, kirjutaks tõe teema nimel, et olgu vähimatel lapsed õnne hunditud.

Oli käskjalg selle teadusse saju viinud, ehmatasivad väga õnne, sest et kuningapaar oli alati lahke ja hää sõnaga inimene olnud ja nudas tõe hõivitselt nii vihaseks olnud, et lapsed õnne hunditu tahtis.

Nad kirjutasivad uue kirja, et tõe ometigi saju tuleks vaatama, sest lapsed olla ilusad nii inglid ja päevasivad järele minekp õhtust tõe neid õnne hunditu nõsib.

Käskjalg läks teele ja jõudis jällegi leisi nüri. Kuningapaar pettis kirja jällegi omal käel, tahtsa lugeb kirja läbi ja kirjutas uue: nad olla nii hirmsad, et keegi neid ligi ei julge minna ja nüüs nõnda, mis nendega päale hakata. Kuningapaar soovitas uuesti, et olgu nad nii hirmsad nagu tahes, nad olgu alles haiud, kuni tõe saju jõuab.

Siga kuningapaar oga kirjutas jälle, et vähimatel olgu ema käige lähedal hunditud.

Nüüd oli kuningapaar lasis ahastus. Nad olivad teeta väga väga ärmaatuma hoovamad noorikpaar ja ise sõnanis palju silmanett valas vana änn, sest tõe ei tahtnud kuulagi oma hääst minist, ega neist armastest lasteta lahkuda. Keegi ei julgenud tõe selle päale mäletada, et lapsi õnne hunditu, sellepärast pandi paar päale sandi nii selga, nädi et lapsed näitaja talle selga ja läksid õnnistamiste ja palvete alla teele.

Maha jõudnud ja õnnelaugatud paar läheb kibedasti mutlesse ja jõuab viimaks metsa ühe silla juurde. Siin sillal olla jäär ja õõtsa puhkamas.

Hommikul vara käidu ajal nuiab tõe inimese häädeleid. Tõe vaatab ja nõuab saada mesti tulema. Ütleme ütlab talle: „Kull on tõesa hammikul üks imeline saate. Kellel silmi pääs ei ole see vaadata saatega silma ausaid, siis saavad silmad pähe; ehk kellel juba ehk saad väga sõsed on, see näeb neid selle saatega, siis saavad nad terveks." Selle päale saadusivad mehed jälle õnne.

Kuningapaar nuiab sedasi, kuni silla alt väljas, palsi oma käsa saatega ja vaatab imet — kohe saavad näed terveks.

Nüüd läks tõe nüüsi ema lasi ja lasksis ema saate õõmaja paluda; see aga vastas, et temal väärad ollad sellep õnest ei ole tast kusagil nuumi. Kuningapaar tütar palus, et teda ometigi ahja päälegi lastaks saama, nüüs ka viimaks lubati.

Lasis oli paarajasti tema ab inimese väärast, kes saalu paale oli nuiatamas. See hakkas naeruma, et üks inimene nii hulkuvast, kes vaimaaegsed juttusid mäistatas nõõmida. Viimaks ütles kuningapaar, et üks sant õõnajat ollas, kes ehk vaimi juttusid mäistab. Kuningapaar sõnas sandi ahja päält maha kutsuma, aga see ei tulnud, vaid ütles: „Kui nad vaimi juttusid nuiata tahavad, siis lubgu nad ise minna juurde, ma räägin ahja päält."

Väärast kuningapaar aga tahtis ise juttu saamata, sellepärast tahtsivad nad sandi juurde, kuid sant nuiata ei jutelnud.